

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวและแบบ เก็บตัวที่เรียนการใช้ภาษาอังกฤษด้วยสถานการณ์จำลอง

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวและแบบ เก็บตัว เมื่อ เรียนการใช้ภาษาอังกฤษด้วยสถานการณ์จำลอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2531 จำนวน 48 คน ซึ่งได้มาโดยให้นักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรทั้งหมดจำนวน 463 คน มาทำการวัดบุคลิกภาพด้วยแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ เอ็ม.พี.ไอ. เพื่อแยกบุคลิกภาพแบบแสดงตัวและแบบ เก็บตัวมาทำการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง จัดเป็นนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว จำนวน 24 คน และบุคลิกภาพแบบเก็บตัวจำนวน 24 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองประกอบด้วย

1. แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ เอ็ม.พี.ไอ. (The Maudsley Personality Inventory) ของ เอช.เจ.ไอเซนค (H.J. Eysenck, 1959) ซึ่ง แฮรี การ์ดินเนอร์ (Harry Gardiner) และ เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว แปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทย ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยนำแบบทดสอบเฉพาะสเกลที่ใช้วัดบุคลิกภาพด้านเก็บตัว-แสดงตัว (Introversion-Extraversion Scale) มาใช้เพียงสเกลเดียวเท่านั้น

2. แผนการสอน ได้มาโดยผู้วิจัยศึกษาเนื้อหาจากหนังสือ (Odyssey A Communicative Course in English Student's Book 5 แล้วสุ่มเนื้อหาที่สามารถสอนโดยใช้กิจกรรมสถานการณ์จำลอง จำนวน 2 เรื่อง จากทั้งสิ้น 5 เรื่องคือ

1. Asking for and giving directions
2. Agreeing and disagreeing

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการใช้ภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบวัดทักษะด้านการพูด จำนวน 35 ข้อ

ดำเนินการทดลองโดยให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 24 คน เข้ารับการทดลองเรียน การใช้ภาษาอังกฤษด้วยสถานการณ์จำลอง ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการทดลองสอนตามแผนการสอนที่ผู้วิจัย สร้างขึ้น โดยทำการทดลอง 2 ครั้ง

ครั้งที่ 1 ทดลองเรื่อง Asking for and giving directions

ครั้งที่ 2 ทดลองเรื่อง Agreeing and disagreeing

หลังจากที่กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม เข้ารับการทดลอง เรียนการใช้ภาษาอังกฤษด้วยสถานการณ์ จำลองในแต่ละครั้ง เสร็จแล้ว ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการใช้ภาษาอังกฤษ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 2 เรื่อง มา ตรวจสอบให้คะแนนจากคำตอบของนักเรียนให้ 1 คะแนน สำหรับข้อที่ตอบถูก และไม่ได้คะแนนสำหรับข้อ ผิดหรือไม่ตอบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยสถานการณ์จำลอง โดยการทดสอบค่าที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวและแบบ เก็บตัว เมื่อเรียนการใช้ภาษาอังกฤษด้วย สถานการณ์จำลอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงกว่านักเรียน ที่มีบุคลิกภาพแบบ เก็บตัว

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวและแบบ เก็บตัว เมื่อเรียนการใช้ภาษาอังกฤษด้วยสถานการณ์จำลอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบ เก็บตัว ทั้งนี้ เพราะว่า

1. การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยสถานการณ์จำลองนั้น เป็นการจัดสถานการณ์ให้คล้ายกับความเป็นจริงทั้งสภาพแวดล้อมและการปฏิสัมพันธ์ ผู้เรียนจะต้องมีส่วนร่วมในการแสดงออกอย่างเต็มที่ ในการตัดสินใจ และแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยวิจารณญาณของตนเอง ในสถานการณ์ที่จำลองมานั้น การนำเอาสถานการณ์จำลองมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ จะเป็นส่วนช่วยเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งผู้เรียนจะต้องปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ภายนอก ซึ่งผู้สอนจัดให้ คาร์ล จี จุง (Carl G. Jung 1959: 480-482) กล่าวว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวจะกระทำกิจกรรมต่าง ๆ โดยยึดสภาพแวดล้อม และสถานการณ์ภายนอกเป็นตัวกำหนด ส่วนผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบ เก็บตัว การกระทำกิจกรรมต่าง ๆ จะไม่ขึ้นกับสภาพแวดล้อมหรือสถานการณ์ภายนอกใด ๆ ที่เกี่ยวข้องเลย นอกจากนี้ ในการทำกิจกรรมสถานการณ์จำลอง ผู้เรียนจะต้องมีส่วนร่วมในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย เช่น จะต้องเป็นผู้ถามทิศทาง หรือบอกทิศทาง แสดงความเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย นักเรียนจะต้องทำงานร่วมกันเป็นคู่ หรือทำงานเป็นกลุ่ม นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ซึ่งชอบกระทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น ชอบเข้าสังคม และชอบสังสรรค์กับผู้อื่น จึงได้เปรียบกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบ เก็บตัว ซึ่งชอบอยู่คนเดียวเงียบ ๆ ชอบกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเองมากกว่าที่จะทำร่วมกับผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบายน์ (Byrne 1966: 153-154) และสตอร์ม (Storm 1969: 215-217) ที่พบว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ในสภาพการทำงานเป็นกลุ่มร่วมกับผู้อื่นแล้วจะทำได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่ง ส่วนนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบ เก็บตัว ในสภาพการทำงานคนเดียวจะทำงานได้ผลดีกว่าในสภาพการทำงานเป็นกลุ่ม

2. การฝึกการใช้ภาษาอังกฤษด้วยสถานการณ์จำลอง นักเรียนจะต้องแสดงออกถึงความสามารถในการใช้ภาษาสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยแสดงออกมาทางทักษะการพูด นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวจะกล้าแสดงออกในการฝึกทักษะทางภาษา และ เริ่มฝึกสนทนาการใช้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ซึ่งตรงกันข้ามกับนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบ เก็บตัวจะขี้อายและไม่กล้าแสดงออกในการฝึกทักษะทางภาษา ผู้วิจัยต้องคอยกระตุ้นให้เริ่มการสนทนา จะเห็นได้ว่า บุคลิกภาพเป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนภาษา โรสซีเออร์ (Rossier 1975: 44-45), รูบิน

(Rubin 1975: 150-152) และซีลิกเกอร์ (Seliger 1977: 110-111) กล่าวว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวจะได้เปรียบนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว เพราะคนสามารถเริ่มฝึกใช้ภาษาหรือหาโอกาสที่จะฝึกภาษา ซึ่งจะช่วยให้คุณเรียนรู้ภาษามากขึ้น และมีโอกาสประสบความสำเร็จในการสื่อความหมายได้มากกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ซึ่งจะไม่เริ่มการสนทนาและไม่เริ่มฝึกเอง โอกาสที่จะได้เรียนรู้ภาษาและประสบความสำเร็จในการสื่อความหมายจึงน้อยกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เซสเทน (Chastain 1975), ฟาร์ฮาดี้ (Farhady 1978) และอิมูระ (Imura 1978) พบว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวจะไม่พยายามเริ่มการสนทนาหรือเริ่มฝึกใช้ภาษา จึงเสียเปรียบและเรียนได้ช้ากว่า ส่วนนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวนั้นไม่ว่าจะอยู่ในสภาวะใดก็มักจะพยายามหาโอกาสที่จะใช้ภาษา ทำให้เรียนได้เร็ว และจากงานวิจัยของ คราเชน (Krashen 1981) พบว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว จะมีความพร้อมที่จะรับข้อมูลทางภาษามากกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว

นอกจากนี้ ผลการวิจัยที่ได้ในครั้งนี่ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไนแมน, โฟรลิช และ สเติร์น (Naiman, Frohlich, and Stern 1975) ที่พบว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว สามารถเรียนภาษาต่างประเทศได้ดีกว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว โดยเฉพาะทักษะการพูด และจากงานวิจัยของ ไอเซนคค์และคูกสัน (Eysenck and Cookson 1969: 109-130) พบว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวทั้งชายและหญิง มีความสามารถในการเรียนภาษาดีกว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว โดยเฉพาะทางด้าน เหตุผลและภาษา

3. แม้ว่าผู้เรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว เมื่อเรียนการใช้ภาษาอังกฤษด้วยสถานการณ์จำลอง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าผู้เรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว แต่การนำสถานการณ์จำลองมาใช้ในการเรียนการสอนจะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ซึ่ง พ็อาเจท์ และนักจิตวิทยาพัฒนาการ (Piaget 1982 cited by Castle and Richards 1979: 72) ได้กล่าวว่า การปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน เป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งในการส่งเสริมความก้าวหน้าทางสติปัญญาและความคิดต่าง ๆ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความคิดเห็น และได้แย้งซึ่งกันและกัน ดังนั้นครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรนำสถานการณ์จำลองมาใช้ในการเรียนการสอน ซึ่งจะ เป็นวิธีการหนึ่งที่ช่วยให้นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวได้มีพัฒนาการทางสติปัญญาและความคิดเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะในด้านการเรียนการสอน

1. ควรนำกิจกรรมสถานการณ์จำลองมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ นักเรียนสามารถฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งกันและกัน สถานการณ์ที่เหมือนจริง ได้แสดงออกถึง ความสามารถในการใช้ภาษา เราความสนใจ และทำให้นักเรียนกระตือรือร้นที่จะใช้ภาษาสื่อสารกัน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. การจัดการเรียนการสอนด้วยสถานการณ์จำลอง ในสภาพห้องเรียนปกติ ซึ่งมีทั้ง นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวและแบบเก็บตัว ครูควรเอาใจใส่ ช่วยเหลือนักเรียนที่มีบุคลิกภาพ แบบเก็บตัว โดยกระตุ้น และเพิ่มแรงจูงใจให้นักเรียนเหล่านี้ กล้าแสดงออกในการฝึกทักษะทางภาษา มากยิ่งขึ้น
3. กิจกรรมสถานการณ์จำลอง เป็นกิจกรรมที่มีคุณค่าอยู่ในตัวเอง แม้ครูที่ไม่เคยใช้ กิจกรรมสถานการณ์จำลองมาก่อนก็สามารถใช้ได้ผลดี ผู้วิจัยจึงใคร่เสนอให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ได้นำกิจกรรมชนิดนี้ไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร

ในด้านการวิจัย

1. ควรมีการวิจัยเพื่อ เปรียบเทียบความคงทนในการ เรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนด้วย สถานการณ์จำลองกับวิธีการสอนแบบอื่น ๆ
2. ควรมีการวิจัย เกี่ยวกับการทดลองสอนภาษาอังกฤษด้วยสถานการณ์จำลองกับประชากร กลุ่มอื่น ๆ ต่อไป
3. ควรมีการวิจัย เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดง ตัวและแบบ เก็บตัวกับสื่อการสอนอื่น ๆ
4. ควรมีการวิจัย เกี่ยวกับการทดลองสอนวิชาอื่น ๆ โดยใช้สถานการณ์จำลอง
5. ควรมีการวิจัย เพื่อศึกษารูปแบบสถานการณ์จำลองที่เหมาะสมและ เอื้ออำนวยต่อ นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบ เก็บตัว